

ня стану освіти і науки у недалекому майбутньому. Першим напрямом є розширення доступу до вищої освіти. Якість освіти й ефективність використання фахівців з вищою освітою є другим суттєвим напрямом. Важливим напрямом розвитку освітньої галузі залишаються інтеграційні процеси.

Література

1. Бабак В. Для нас Болонський процес – явище звичне, кредитно-модульна система – не новина / В. Бабак // Вища школа. – 2006. – №1. – С. 20.
2. Бабкіна О. Проблеми підвищення якості вищої освіти в Україні у контексті Болонських реформ / О. Бабкіна // Освіта і управління. – 2006. – №1. – Т 9. – С. 91 – 95.
3. Шляхи входження України в Болонський процес: здобутки, реалії, перспективи [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ua.textreferat.com/referat-13498-1.html>.

УДК 341.9(043.2)

Якимів Н.В.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Череватюк В.Б., к.і.н., доцент

КОНФЛІКТОЛОГІЯ У СУЧАСНІЙ ПРАВОВІЙ НАУЦІ

Становлення та розвиток будь-якого суспільства від найменших груп та величезних угруповань неможливе без суперечок, протиріч та непорозумінь, що виникають між індивідуумами в процесі спілкування. Причин таких суперечок є безліч і мають вони як суб'єктивний, так і об'єктивний характер. Саме тому питання вирішення суперечок та процес подолання протиріч і непорозумінь завжди будуть актуальними. У зв'язку з цим, актуальною є і така наука, як конфліктологія, основним завданнями якої виступають: питання усунення причин виникнення, попередження та ефективного розв'язання конфліктів.

До проблем, пов'язаних з причинами виникнення протиріч, суперечностей у суспільстві зверталися ще Платон і Аристотель, Н. Маккіавеллі

і Т.Гоббс, Ж.-Ж. Руссо та І.Кант, Г.Гегель і К.Маркс, М.Вебер, В. Парето та Г.Зіммель. Сучасні конфліктологічні теорії викладено у працях Т. Парсонса, Н. Смелзера, Л. Козера, Р. Дарендорфа, К. Боулдінга, В.Кудрявцева та ін. Серед українських науковців, які активно розробляють конфліктологічну проблематику не лише на теоретичному рівні, а й в практичному спрямуванні, варто відмітити В. Землянську, І. Сенюту, Л. Герасіну, В. Кривцову, Д. Проценко та ін.

Якщо звернути увагу на історію, не тільки України, але й на світову, можемо спостерігати, що переважна більшість конфліктів будь-якої складності вирішувались відповідно до "силового фактору", тобто домінування сильного та пригнічення слабого. У сучасному суспільстві, з розвитком демократії, гуманності, моралі та загальнообов'язкових формальних та неформальних правил поведінки цих "розбірок" можна уникнути завдяки організованому демократичному суспільству. Це суспільство здатне розв'язувати конфлікти цивілізованими методами, суспільство, яке прагне подолати існуючі суперечності, жорсткі протистояння та забезпечити прогресивний розвиток держави, максимально врахувати та поєднати інтереси кожного.

Сьогодні проблемами конфлікту займається не одна сфера наукового знання. Це і соціологія, історія, педагогіка, філософія і, звичайно ж, психологія. Кожна з них розглядає конфлікт зі своєї точки зору і тому існує багато видів понять як самого конфлікту, так і підходів та шляхів до їх розв'язання та попередження. Варто зазначити, що у якій би сфері суспільних відносин не виникав конфлікт, яких би характеристик він не набував, конфлікт завжди явище соціальне, він завжди пов'язаний з відносинами людей, з їх інтересами та проблемами.

В суспільній свідомості позначилась криза стереотипу розуміння сутності конфліктів, їх ролі та шляхів розв'язання. Підхід з позиції права до розв'язання спірних питань і конфліктів є необхідним в суспільстві і може бути ефективним, особливо, якщо випадок підпадає під юридичні норми. Право як важливий регулятор суспільних відносин надає більшої стабільності суспільному розвитку, забезпечує можливість оптимального поєднання різноманітних інтересів та потреб. Однак, недосконалість законів, неможливість передбачити в них всю специфіку і складність ситуації, відставання від реальної практики, перевантаженість судів, тривалість судового розгляду, труднощі у реалізації прийнятих судом рішень свідчать про обмеженість такого підходу.

Досить часто винесення судового рішення не означає дійсного роз-

в'язання конфлікту, а навпаки провокує його ескалацію. Так ситуація особливо характерна для політичних конфліктів. І тому виникає потреба пошуку альтернативних шляхів розв'язання соціальних конфліктів.

Юристи опинились в складній ситуації, коли знання законів і правових норм стає недостатнім для успішної професійної діяльності. Тому введення у систему юридичної освіти навчальної дисципліни правова конфліктологія дає можливість одночасно розв'язати ряд теоретичних та практичних проблем, виходячи з специфіки юридичного конфлікту та ролі права у розв'язанні конфліктів. Без сумніву, право є одним з найефективніших засобів не тільки регулювання суспільних відносин, а й оптимальним засобом вирішення конфліктних ситуацій в силу таких властивостей права, як загальнообов'язковість, нормативність, формальна визначеність, гарантованість та забезпеченість державою.

Саме тому, на сьогодні, розвиток, вивчення та дослідження, досить нової та молоді, науки, як конфліктологія, є досить перспективною та необхідною для юристів та усього сучасного суспільства загалом. Адже професійна діяльність юристів безпосередньо пов'язана з правовим регулюванням суспільних відносин, вирішенням спірних питань на основі права, пошуку оптимальних шляхів розв'язання юридичних конфліктів та ефективного їх попередження.

Правова конфліктологія звертає увагу на право як особливий феномен правової реальності, що здатний сприяти консенсусу суспільних відносин. Правова конфліктологія за умови її швидкого розвитку та визнання може відігравати важливу роль в реформуванні українського суспільства на принципах демократії, гуманізму та толерантності в усіх сферах суспільного життя.

Література

1. Иванова Е.Н. Местомедиации в юридической практике / Е.Н.Иванова // Развитие альтернативных форм разрешения правовых конфликтов в России: практика, проблемы, перспективы. Тезисы участников Всероссийской конференции 19 – 21 октября 1999 года. Геленджик. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.lawclinic.ru/library.

2. Кривцова В. М. Юридичний конфлікт як феномен правової дійсності : / В.М.Кривцова // Автореф. канд. юрид. наук : спец. 12.00.12 / В.М. Кривцова; Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. – Харків, 2005. – 18 с.

3. Кукушкин М.А. Юридическая конфликтология: вопросы теории и

практики // Развитие альтернативных форм разрешения правовых конфликтов: Учеб.-метод. пособие. Ч. 1 / Под ред. М.В. Немытиной. Саратов:Феникс, 1999. – 256 с.

УДК 37.014.1 (477)(043.2)

Яцевич Н.А.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Головка С. Г., к.і.н., доцент

СТАН ТА НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Становлення демократичної правової держави, дотримання та ефективного забезпечення прав людини, домінування права в усіх сферах суспільного життя потребує підвищення рівня правосвідомості та правової культури суспільства і окремо взятої особи в Україні.

Основні завдання щодо набуття правових знань, навичок та вмінь громадянами та посадовими особами державних органів, установ та громадських об'єднань визначені в "Національній програмі правової освіти населення", яка затверджена Указом Президента України 18 жовтня 2001 року.

Правова освіта – це складова освіти в Україні; процес набуття правових знань, навичок та вмінь; формування поваги до права, закону, прав та свобод людини, відповідних правових орієнтацій та оцінок, правових поведінкових установок та мотивів правомірної поведінки [1].

Державна політика України передбачає систему заходів щодо правової освіти громадян як засобу поширення правової культури, способу орієнтації в соціально-правовому просторі відповідно до норм (правових і етичних), правомірної поведінки, сприяння подоланню правового нігілізму, пом'якшення конфліктності в українському суспільстві [2, с.156].

Право громадян України на набуття необхідного обсягу правових знань забезпечується мережею загальних та спеціалізованих закладів освіти незалежно від форм власності, правовим інформуванням населення через засоби масової інформації та культурно-освітні установи.

Правова освіта забезпечується її органічним поєднанням із загаль-